

жертва само двама юнака. Тѣ сж били Арсо Мартиновъ отъ Велешко и *Александъръ Василевъ*, най-младиятъ и най-интелигентенъ четникъ.✓

Послѣдниятъ се е родилъ въ Плоещъ, прѣзъ 1843 г., отъ родители сливенци, прѣселени тамъ въ 1830 г. Неговъ вуйчо е билъ Димитръ Поповичъ отъ Сливенъ. Александъръ се е училъ въ Плоещъ и става учителъ въ тамошното българско училище. Обѣщавалъ е да бжде добъръ драматургъ и билъ авторъ на трагедията „*Добри Войвода*“ (Послѣдниятъ е историческа личностъ, боравилъ е въ Сливенскитѣ балкани и вѣроятно роднина на Александровитѣ дѣди).

Още прѣзъ първия зовъ за възстание подъ Х. Димитръ той се записва въ четата му и става неговъ подсекретарь.¹)

Въпрѣки извикването на войводитѣ, спусналия се къмъ турцитѣ *Александъръ*, вмѣсто да се върне назадъ къмъ четата толкова се отдалечилъ отъ нея, че налита на близкитѣ турски редове и пада на мѣстото си, пронизанъ отъ нѣколко крушума.²)

Слѣдъ сражението при *Караесенскитѣ лозя* и ниви, Х. Димитръ дава друго сражение между *Караесенъ* и *Павликени*, въ тѣй наречената *Дядо Панова курия*/у *Македонски*, тя е наречена *Карапанова курия*, а у Зах. Стояновъ — курията на *Дядо Иванъ Войниковъ*, при село *Горня Липница*, днесъ въ Търновско. За тоя случай има и една много сполучлива картина.³)

Отъ тамъ четата прѣспива въ гжста една гора надъ село Павликени, каквато днесъ нѣма тамъ, и сутринята минава прѣзъ самото село, което тогава е било населено съ турци. Четата е била поздравена съ „хошъ гелдинъ“ отъ единъ павликенски турчинъ, но тя го отминава безъ да го

¹) Александъръ Василевъ е сжщото „младо хъшче“, родомъ отъ Плоещъ, което при прѣминаването Дунава за България, извиква съ възторгъ: „Това ли е България? Колко хубаво било моето отечество!“ Вижъ Зах. Стояновъ. Четитѣ въ Бъл., 62.

²) Главитѣ на падналитѣ сж били отсѣчени отъ знаменосеца Димитръ. Ср. Поборн.-Опѣлч., кн. V, стр. 15. Жертвитѣ сж били двѣ, а не три или осемъ, както се твърди въ последното списание и въ Блѣсковъ, стр. 57. Македонски е билъ четникъ, а при това очевидецъ. Сравни сжщия за геройската смъртъ на тия двама четника.

Александъръ Василевъ е билъ тогава едва 20 годишенъ. Не е вѣрно, че билъ обѣсенъ въ Сливенъ, както се твърди на друго мѣсто.

Братъ му и до днесъ живѣе въ Плоещъ подъ името *Гица Василеско*.

³) „Горня Ломница“ у Блѣсковъ е погрѣшно, стр. 58. Той пише „корийката на дѣда Ивана Войняговъ“. Тамъ сж били издадени отъ единъ турчинъ-воловаръ.

Боятъ траялъ прѣзъ цѣлия день. Паднали 8 души. Караджата билъ за първи пжтъ раненъ тукъ въ крака.